

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 8.

Den 15. April 1898.

47de Aargang.

Filosofien af Evangeliet.

V. Kapitel.

Nødvendigheden af Aabenbaring.

Filosofen finder kun to Bøger i hele Verden — to guddommelige, oprindelige Bøger, nemlig: Naturens Bog og Guds Aabenbaringer. Alle andre ere Kommentarer til disse to. Til disse henhøre Alt, hvad der har været tænkt, jagt eller skrevet i alle forbigangne Tidsperioder; ja, vi kunne tilføje, Alt, hvad der nogensinde vil blive skrevet i kommende Tider. Det, som forklarer eller udtyder Naturens Bog, kaldes Videnskab; det, som udfolder for os Guds Egenskaber samt vor egen Natur og Bestemmelse, er Aabenbaring og omhandler det, som Mennesket ellers ikke kunde fatte; dens Døtegnelser er Skriften eller Inspirationens Bog. Naturens Bog er skrevet paa Bjerg og Mark og Skov, i alle de afvekslende Former af Dyre-, Plante- og Sten-Rigerne, som det er Videnskabens Bærf at udthde. Aabenbaringens Bog er Indtrykket af den guddommelige Vilje paa Menneskets aandelige Natur. Saaledes ere begge disse Guds egen Haandskrift. Viden-

skaben lærer os de materielle Love med Henjhn til Tid, medens Aabenbaring ogsaa indbefatter de aandelige Love og Evtgheden. De Lektier, som Menneskene lære fra Tid til Tid, ere fremadskridende som en Skoledrengs. Videnskab og Aabenbaring ere derfor fremadskridende, skjønt paa forskjellig Maade. Den første strider fremad fornemmelig ved Udvøvelsen af den menneskelige Forstand, den sidste ved guddommelig Dphsning af Menneskets aandelige Natur. Hvor fejlagtige ere da ikke de fejteriste Begreber, at Aabenbaringens Bog er for evigt tillukket! At Menneskene i deres nuværende ufuldkomne Tilstand skulde have taget Sandheden i Besiddelse i dens fulde Udstrækning! At det menneskelige Sind med sine endnu u udviklede Evner skulde have været i Stand til at udgranke Guds Dybheder! Endnu mere fornørkede ere de, som ikke kunne se, at der er et guddommeligt saavel som et menneskeligt Element i al vor Fremadskriden, at Renhed af Hjertet er nødvendigt for

tilfulde at kunne fatte Sandheden. Saaledes sker det, at de Nationer og Indvidener, som nyde det højeste aandelige Uds, ogsaa have gjort de største intellektuelle Fremskridt. Ved et Blik paa Verdenskortet overbevijs vi om, at de Nationer, som besidde de rene religiøse Ideer, netop ere de Nationer, som have gjort størst intellektuel, social og politisk Fremgang. Religiøse Ideer udspringe fra Gud; de ere Resultaterne af den guddommelige Viljes Indvirken paa Menneskenes Sind. Saaledes ere Nationernes Fremskridt afhængige af Guds Aabenbaringer.

Denne Kjendsgjerning forstod Salomon for Tusinder af Aar siden. Han var en Mand med stor Værdom, sund Fornuft og Visdom. Han forstod ikke alene Regjerings-Videnskab, men ogsaa Botanik og Naturhistorie. Han var bevandret i Litteraturen, og der siges: „Han fremstjatte tre Tusinde Ordspog, og hans Sange vare Tusinde og fem.

Og han talede om Træerne fra Cederen, som er paa Libanon, og indtil Sjopen, som vokser ud af Bæggen; og han talede om Dyrene og om Fuglene og om krybende Dyr og om Fiskene.“ (Første Kongernes Bog 4, 32. 33.)

Bedre end Alt dette var i Manges Øjne det, at han forstod at tjene Penge, og at han vijs os, hvorledes vi kunne tjene og beholde Penge. Enhver ung Mand vilde samle Rigdom ved at læse hans Ordspog og handle derefter. Salomon kjendte til Verden paa alle Omraader; hans Skibe handlede paa Kysterne af Asien og Afrika fra Madagaskar til Japan, medens Handelskaravanerne fra Indien og Kina sloge Vej paa de Steder, han havde indrettet for dem i Ørkenen. Han kjendte de Folk, med hvem Handel var fordelagtig, og tillige de Vilde, som kun bragte Aber og Baafugle.

Salomon var ogsaa en Filosofer, og det gjorde paa hans Sind et dybt Indtryk at se den Forskjel, der herskede blandt de forskjellige Folkeslag paa Jorden. Nogle vare oplyste, fremadskridende, civiliserede og lykkelige; Andre vare vilde og stridbare, bestandig i Krig med hverandre og førende en elendig Tilværelse i Uvidenhed, Fattigdom og Synd. Han lagde ogsaa Mærke til en anden Kjendsgjerning, at de Nationer, som vare begunstigede med Guds Aabenbaringer, vare de civiliserede, fremadskridende og lykkelige Nationer. I Palæstina, Chaldæa og Mesopotamien havde Gud aabenbaret sin Vilje til visse Personer for Stægtens Vel. Det tilstaaes nu i Almindelighed, at Ægypten naaede sin Højde af Velstand og Magt netop paa den Tid, da de hebraiske Patriarker, Abraham, Jakob og Joseph, som vare Guds levende Drakter, havde Samkvem med det ægyptiske Folk og til Tider boede iblandt dem. Paa den anden Side viste det sig, at de Nationer, som vare uberørte af Guds Aabenbaringer, vare vilde og dyrkede Afguder. Salomon sammendrog disse store Kjendsgjerninger i sit Ordspog: „Naar der ikke er profetiske Syner, bliver et Folk tøylesløst; men den, som bevarer Loven, han er lykkelig.“ (Salom. Ordj. 29, 18.) „Men nu er Verden vjere,“ siger Skeptikeren, „end den var i Salomons Dage. Han levede i den overtroiske Oldtid, da Menneskene tillagde Guderne Alt, hvad der var usædvanligt. Men nu ere vi for kloge til at tro paa Aabenbaring.“

Straus siger: „Jungen sifter Ide om Filosofi eller Historie er mulig, hvis der iudbefattes en Tro paa de Ting, som vi ikke forstaa.“ Hvilken dybsindig Tanke! Vi forstaa ikke, hvorledes et Græsstraa vokser, derfor maa vi benægte dets Tilværelse.

Man forbauses over den Begjær.

lighed, hvormed disse saakaldte Filosofer antage alle Paastande, som ere i Modstrid med Sandheden, uden at undersøge deres Paalidelighed. Læg en Gang Mærke til dette Argument: Hedenske Religioner ere byggede paa Fabler; derfor ere de jødiske og de kristne Optegnelser Fabler. Med andre Ord, fordi der findes falske Monter, er der ingen ægte.

Skeptikerne fremkomme ikke med noget Bevis for, at Mirakler ere umulige, men da de benægte deres Tilværelse, burde de dog være i Stand til at bevise deres Paastand. Denne Verdens Stabelse er det største af alle Mirakler, og dog maa Menneskene tilstaa, at dette Mirakel er slet. Menneskenes Erfaring er ikke Kundskabens Grænse. Aabenbaring er ikke umulig, fordi den synes overnaturlig. Verden er fuld af det, som synes overnaturligt. Miraklerne, som ere optegnede i Jordstorpens Skrifter, ere ligejaa store som Noget, der omtales i Bibelen.

Hvis, som den Vantro paastaar, Religion og Overtro følges ad og frembringes ved Uridenhed, hvorledes forklares det da, at de mest intellektuelle og fremskredne Nationer have de klareste og mest tydelige religiøse Begreber? Nationernes Historie bevijer denne Kjendsgjerning klart og uomstødeligt. Endog blandt de saakaldte kristne Nationer i Europa og Amerika finde vi, at deres Kultur og Fremstrid staa i nøje Forhold til Renheden af deres religiøse Trosbekjendelser. Forgjæves søge vi blandt Afrikas Hedninge-Folk efter en eneste Belgjører mod Menneskeslægten, en eneste, hvis Navn er værdigt til at blive fremhævet blandt Millionerne, som bebo det mørke Kontinent.

Dog findes der et Slags aandelige Filosofer, som meddele os, at vi ikke behøve nogen Kommunikation med Gud.

Newman siger i sit Vært, »Phases of Faith«, Side 157: „Mirakuløse Tilkjendegivelser kunne aldrig bevise Guds Egenstaber, dersom vi ikke kjende disse Ting i og af os selv.“ Carlyle udbryder i »Past and Present«, Side 307: „Aabenbaring! Inspiration! Sandhed! og Din egen mægtige, op-højede, guddommelige Sjæl, kalder Du ikke den en Aabenbaring?“ Saadanne Værdomme forkynnes nu i Hundreder af Kollegier og udraabes fra tusinde Talerstole.

Theodore Parker siger: „Dersom en Kjendsgjerning beror paa Aabenbaring, er den ikke evindeligt sand, og er den ikke evindeligt sand, er den slet ingen Sandhed.“ Hvilken Visdom udsøbes i en saadan Filosofi! Som om evindeligt sandt og tilstrækkeligt kjendt var det Samme. Vige saa godt kunde man sige, at efterjom Vaccination altid vilde have forebygget Bornekopper, hvis den havde været kjendt, skylder Verden ikke Dr. Jenner nogen Tak, fordi han oplyste os desangaaende. Newman siger et andet Sted i sin Bog: „Jeg kan ikke modtage Undervisning fra et andet Væsen,“ jaamt: „Hverken Gud eller Menneske kan aabenbare en religiøs Sandhed til vore Sind.“

Parker siger: „Paa hans (Guds) Ord eller hans Sendebuds Ord, hvem han saa end er, antager jeg Intet.“ (Parker's Discourse, page 209.)

Nu fristes vi til at spørge, hvad det er for Vidundermennesker, som ikke ere i Stand til at modtage Belæring fra Aagen somhelst. Og til vor Forundring erjare vi, at de for en 40—50 Aar siden kom til Verden som hjælpeløse Børn, og at de lige fra Begyndelsen af have naattet lære ved Aabenbaring fra Andre. Saaledes lærte de at tale ved at høre Andre tale, og at læse ved Hjælp af en Bog-Aabenbaring.

Da havde de ikke de aandelige Evner eller den mægtige ophøjede Sjæl, ved Hjælp af hvilken de nu mene at kunne lære alle Ting i og af sig selv. Tro paa deres Læreres Ord var den eneste Maade, hvorved de lærte at tale, læse og skrive.

Men dette er kun en Del af, hvad de skulde have baring udvendig fra. De ville tilstaa, at en Kannibal fra Fidsjøerne har en mægtig, ophøjet Sjæl i Vighed med deres egen. Hvorledes træffer det sig da, at Newman, Emerson og Parker samt deres Tilhængere, som ere for vise og stolte til at lære af Gud, ikke findes blandt Menneskeæderne, med deres Ansigter bejunurte med Blod og glædende sig ved Strid og Blodsudgydelse? Er det alligevel ikke Guds Aabenbaringer og de Lærdomme, som derved ere givne, der udgjøre Forskjellen mellem den civiliserede Mand og hans Broder paa Fidsjøerne?

Det er mærkværdigt, at disse Nutidens Bantroende, som forfaste Moses og Profeterne saavel som Kristus og hans Apostle, med Begejstring antage de gamle hedenste Filosofer Sokrates, Plato og Aristoteles Visdom. Og dog opdage vi ved nærmere Underjøgelse, at disse Filosofers Lærdomme vare umoraliske. Saaledes siger Plato: „Den maa stjæle, som ret forstaar at gjøre det.“ Eder findes hyppigt i Plato og Seneca's Skrifter. Anstippus lærte, at en vis Mand havde Ret til at bedrive Høer. Aristoteles foribarede Fosterjor-drivelse og Barnemord. Cicero og Seneca anjaa Selvmord for et Tegn paa Heltmod, og Demosthenes, Cato, Brutus og Cassius havde altid Midler ved Haanden til at tage deres eget Liv, for at de ikke skulde falde levende i deres Fjenders Hænder.

Lovene i de bedst ordnede Hedningelande tillode Snyd og Forbrydelse. Den spartanske Lov paabød Tyveri og Drabet af sygelige Børn, medens Loven i Karthago fordrede Menneskeofringer. Plato, som blev utilfreds med sit Lands Love, forfattede en Samling Love og moraliske Forskrifter, som han mente var meget bedre end den bestaaende Ordning.

I Følge Platons Plan ignoreres Hjemmet og Familien; Giftermaal skulde være ukjendt; Kvinden skulde sættes i Stand til at forjvare sine Rettigheder ved at oplæres i Krigskunst; Børn skulde undlives, hvis det var nødvendigt; smaa Dreng og Piger skulde føres saa nær til Slagmarken som muligt, for at de tidligt kunde vænnes til Krigstummelen og til at se Blodsudgydelse. Disse vare den største af Aldtidens Filosofers Ideer. Dog tilstod Plato efter al sin Filosofering og Skrivning, at „vi kunne ikke af os selv vide, hvilken Bøn der vil være behagelig for Gud, eller paa hvilken Maade vi skulle dyrke ham; det er nødvendigt, at en Lovgiver bliver sendt til os fra Himlen for at belære os. O, hvor jeg længes efter at se denne Mand!“ Han tilføjer endvidere: „Denne Lovgiver maa være mere end et Menneske, paa det at han maa kunne lære os Ting, som Mennesket ikke kan vide af sin egen Natur.“ Hvem har ikke fældet en Taare over den døende Sokrates' sidste Ord: „Jeg gaar nu ud af Verden, og I skulde vedblive i den, men hvem af os der faar den bedre Del er skjult for Alle med Undtagelse af Gud.“ Og ligeledes hans mindeværdige Ord: „Vi maa nødvendigvis vente, indtil Hogen kommer fra ham, som har Omhu for os Alle, og underviser os om, hvorledes vi skulle opføre os mod Gud og Mennesker.“

(Fortsættes.)

Konferencemøde i Aalborg.

(Fortsat fra Side 112.)

Aften Kl. 6 1/2.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 44: „O, skønne Lys fra Himlens Trone“, Bøn af Eldste Christian Nielsen og Salmen Nr. 60: „Vi glædes og frydes i Sang med hverandre“.

Eldste Niels N. Nielsen var den første Taler. Han sagde, at Herren altid har ledet sin Kirke og sit Folk ved Aabenbaring og Engle-Betjening. De forskjellige Sætter i Verden, som strides med hverandre om Religions-Spørgsmaal, kunne ikke være Guds Kirke, thi de benægte netop hans Ledelse ved Aabenbaring. Ej heller findes der Splid og Uenighed i Guds Kirke. Han omtalte Evangeliets Borttagelse og dets Gjengivelse til Jorden i de sidste Dage.

En engelsk Sang blev afsungen af Daniel P. Jensen & Co.

Derefter talte Præsident Lund og søjede sit Bidnesbyrd til Brodrenes. Han sagde, at i Jesu og Apostlenes Dage var der en speciel Sandhed, hvorom alt Andet drejede sig, og det var, at Jesus var Kristus, den levende Guds Søn, og Verdens Frelser. I denne Slægt har Herren aabenbaret to

specielle Sandheder. — Først tilkjendegav Herren for Profeten Joseph Smith, at alle Kirker og Sætter paa Jorden vare afvegne fra Guds Bud og Love; dernæst, at Profeten Joseph Smith var sendt af Gud, et Medskab i hans Haand, til at oprette hans Rige paa Jorden. Derom drejer Alt sig i denne Tid's alder. Taleren forklarede angaaende Jesu anden Tilkommeelse, som vi nu burde berede os for. Han opmuntrede de Hellige til Trofasthed i den evige Pagt indtil Enden, at de maatte arve Livsens Krone i Gud vor Faders Rige.

Præsident Christensen bar sit Bidnesbyrd om de herlige Sandheder, som have været udtalte i denne Konferencemøde. Han sammenlignede Kirkens tidligere Dage med Nutiden og var Herren taknemlig for den Forandring, der var sket.

Konferencemødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 160: „Naar skal vi vel jæs igjen“, og Taksigelse af Præsident Jens Christensen.

Mandag den 21. afholdtes et Præsidentskabsmøde, hvor mange gode Raad og Lærdomme bleve givne.

Niels Nielsen,
Skriver.

Konferencemødet i Aarhus.

Den 26. og 27. Marts 1898.

Torsdag Aften Kl. 8.

Salmen Nr. 5: „Kom, alle Zions Sønner“ blev afsungen, og Bøn opsendtes af Eldste H. P. Nielsen, hvorefter Salmen Nr. 60: „Vi glædes og

frydes i Sang med hverandre,“ blev afsungen.

Tilfæde vare følgende Missionærer fra Zion: Missionspræsident C. N. Lund, Konferencemødet Andrew A. Bjørn,

omrejsende Eldste H. P. Nielsen, Hyrum Nielsen, M. Mickelson, J. C. Breinholt, Lauritz Lauritzen, D. W. Sørensen, C. M. Mickelson, Nephi Vilhelmsen, Ole C. Jensen, Joseph L. Petersen, H. C. Petersen jun., P. P. Siggaard, H. T. Petersen, Anton Andersen og Peter S. Nielsen, samt Niels Iverjen fra Kjøbenhavn's Konference.

Præsident N. A. Biørn bød de Tilstedeværende Velkommen og foreslog Peter S. Christiansen til Konferencens Skriver, hvilket enstemmigt vedtoges.

Følgende Grensforstandere afgave Rapporter over Arbejdet og Tilstanden i deres respektive Grene: M. Mickelson, Randers; J. C. Breinholt, Grenaa; Lauritz Lauritzen, Silkeborg; D. W. Sørensen, Esbjerg, og C. M. Mickelson, Horsens. Det fremgik af Rapporterne, at et godt Arbejde var blevet udført i de forløbne seks Maanedes, og at der var gode Udsigter for Missionærenes fremtidige Virken.

Eldste Niels Iverjen bragte de tilstedeværende Gæstene en Hilsen fra forhenværende Konferencepræsident M. C. Mortensen og bar sit Bidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Eldsterne Nephi Vilhelmsen, Ole C. Jensen, Joseph L. Petersen og H. C. Petersen jun. bære deres Bidnesbyrd om Evangeliet samt udtalte deres Glæde over at være dets Budbærere til Menneskenes Børn.

Mødet sluttedes derefter med Sang og Taksigelse.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Afhængelse af Salmen: „Forglem ej Bønnen“. Bøn opsendtes af Eldste D. W. Sørensen, hvorefter Salmen Nr. 272: „Gjør, hvad er Ret“ blev afungen.

Grensforstander H. T. Petersen afgav en meget fordelagtig Rapport over Tilstanden i Odense Gren.

Eldsterne Anton Andersen og Peter S. Nielsen bære Bidnesbyrd om Sandheden og opmuntrede de Hellige til Trofasthed.

Eldste Hyrum Nielsen omtalte Kirkens Organisation i forrige Dage og paaviste, at Kirken nu atter var organiseret paa samme Maade og med de samme Gaver og Kræfter. Taleren bar Bidnesbyrd om, at denne Gjengivelse af Evangeliet og Kirken til Jorden var sket formedelst Aabenbaring fra Himlens Gud.

Eldste P. P. Siggaard omtalte de mange Prøver, som de Hellige maatte udstaa i tidligere Dage; han paaviste, hvorledes mange af Profeten Joseph Smiths Forudsigelser vare gaaede i Opfyldelse, samt formænedes de Hellige til Kjærlighed og Trofasthed.

Eldste Lauritz Lauritzen talte om Tro paa Gud og beviste fra Skriften og fra Naturen, at der er en Gud, som styrer alle Ting. Han bevidnede Evangeliets Sandhed, og at det vilde bringe Frelse og Opfyldelse til Alle, som vilde adlyde og efterleve det.

Konferencepræsident Biørn rapporterede dernæst Tilstanden i Aarhus Gren og afgav følgende samlede Rapport over Konferencen: Grene 7; Missionærer fra Zion: Højpræster 1, Halvfjerds 15; Lokale Præstedømme: Eldster 21, Præster 8, Lærere 11, Diaconer 4; Medlemmer 246; Børn under 8 Aar 98; Total 388. Døde siden sidste Konference 14, døde 2, udelukkede 4, Børn velsignede 6. Der lejes 4 Lokaler, hvor regelmæssige Møder afholdes. Der findes 2 kvindelige Hjelpeforeninger, 1 Unge Mænds og Unge Kvinders Forening og 3 Søndagsskoler. 122 Medlemmer betale Tiende, og 153 abonnere paa „Skandinaviens Stjerne“. Missionærerne have besøgt 4,055 Familjer, haft 2,477 evan-

geliſte Samtaler, uddelt 4,611 Skrifter og 90 Boger ſamt afholdt 338 Moder.

Mødet ſluttedes med Afſyngeliſe af Salmen Nr. 269: „Hav Tak for Profeten, Du ſendte“, og Takſigeliſe af M. Mickelſon.

Eftermiddag Kl. 2.

Mødet begyndte med Afſyngeliſe af Salmen Nr. 117: „Saa ſikker en Grundvold“ og Bøn af Ældſte N. C. Peterſen jun. Derefter blev Salmen Nr. 243: „O Fader, lad mit Hjerte ſaa“ aſſyngt. Den hellige Nadver uddeltes til Menighedens Medlemmer, medens Koret ſang Salmen Nr. 260: „Du Dødens Overvinder“. Derpaa foretoges til Opholdeliſe i de Helliges Tro og Bønner Kirkens almindelige ſamt følgende Autoriteter:

Rulon S. Wells ſom Præſident over den europæiſke Miſſion med Joſeph W. Mc. Murrin ſom førſte og E. F. Parry ſom anden Raadgiver.

C. N. Lund ſom Præſident over den ſkandinaviſke Miſſion.

George Chriſtenſen ſom Oveſætter og Skriver for „Skandinaviens Stjerne“.

G. A. Brandt ſom Oveſætter og Skriver for »Nordstjärnan«.

Miſſionspræſidenten loſte Ældſte A. A. Biörn fra at præſidere over Aarhus Konference med Tilladeleſe til at rejſe hjem den 21. April og udtalte ſig i anerkjendende Ord om Broder Biörns Arbejde i Miſſionens Tjenefte. Derefter beſtittedes Ældſte S. P. Nielsen til at præſidere over Aarhus Konference, og Brodrene beſtittedes til at arbejde i Konferencen paa følgende Maade:

S. P. Nielsen ſom Forſtander for Aarhus Gren med Hyrum Nielsen ſom Medhjælper.

Hans L. Peterſen ſom Forſtander for Odense Gren med N. C. Peterſen jun. ſom Medhjælper.

Dykes W. Sørensen ſom Forſtander

Esbjergs Gren med Nephi Vilhelmſen ſom Medhjælper.

Laurig Laurigen ſom Forſtander for Silkeborgs Gren med Joſeph L. Peterſen ſom Medhjælper.

C. M. Mickelſon ſom Forſtander for Sorſens Gren med P. S. Nielsen ſom Medhjælper.

J. C. Breinholt ſom Forſtander for Grenaa Gren med Ole C. Jensen ſom Medhjælper.

M. Mickelſon ſom Forſtander for Randers Gren med Anton Andersen ſom Medhjælper.

Alle Forſlagene vedtoges enſtemmigt.

Præſident Lund talte derefter om Kirkens Opretteliſe i diſſe ſidſte Dage formedeliſt Aabenbaring. Han forklarede paa en tydelig Maade Evangelietſ førſte Principper og beviiſte, at de forſkjellige ſekteriiſte Lærdomme, ſom nu forkyndes, afvige fra det ſande Evangelium. Han har et kraftigt Vidneſkbyrd om den Gjærning, ſom Gud har oprettet paa Jorden i vore Dage, og opmuntrede de Hellige til at leve deres Religion her i dette Land, at de maatte forberede ſig til at komme hjem til Zion.

Mødet ſluttedes med Salmen Nr. 201: „O, min Fader, Du, ſom troner“, og Takſigeliſe.

Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Afſyngeliſe af Salmen Nr. 186: „O ſig, hvad er Sandhed?“ Bøn af Ældſte S. L. Peterſen, hvorefter Salmen Nr. 132: „Fader vor i Himlen“, blev aſſyngt.

Ældſte M. Mickelſon ſammenlignede Evangelietſ ſande Lærdomme med de Lærdomme, ſom de forſkjellige Troſſamfund forkynde. Han har Vidneſkbyrd om, at Gud og hans Søn Jeſus Kristus havde aabenbaret ſig til Jorden i diſſe ſidſte Dage og gjengivet Evangeliet i detſ Kraft og Fylde.

En engelsk Sang blev afjungen af nogle af Missionærerne.

Eldste H. B. Nielsen omtalte Profetierne angaaende Guds Riges Opretelse i de sidste Dage og bar sit Bidnesblyd om, at dette var ifet. Han opmuntrede de Hellige til Trofasthed i at adlyde Evangeliets Principper og sætte et godt Eksempel for Verden.

Eldste A. A. Børn talte om Aabenbaring og sagde, at Kirken atter var grundlagt med Apostle, Profeter, Evangelister osv., og at Mandens Gaver og Kræfter vare meddelte dem, som troede. Evangeliet forkjydes nu ligesom fordum af simple, ulærde Mænd, medens det forkastes af de Vise og Mægtige. Han

opmuntrede Alle til at søge at erholde et Bidnesblyd om Evangeliets Sandhed.

Præsident Lund stadfæstede sine Brodres Taler og viste Maaden, hvorpaa man kunde erholde Kundskab, om Væren var sand eller ikke. Han gav de Hellige mange gode Formaninger.

Derpaa sluttedes Konferencen med Afhængelse af Salmen Nr. 7: „Guds Aand som en Ild nu begynder at lue“, og Taksigelse af Eldste P. P. Siggaard.

Den Mandagen afholdtes et Præstedømsmøde, hvor mange gode og lærerige Formaninger bleve givne.

Peter S. Christianjen,
Skriver.

Den 15. April 1898.

Standhaftighed i Troen.

De Sidste-Dages Hellige ere et lykkeligt Folk, begunstigede af Herrens rigeste Betsignelser, men desuagtet ere de ikke undtagne fra Prøver og Fristelser og maa ofte lide Forsølgelse. Apostlen Paulus skriver til Timotheus, at „Alle, som ville leve gudeligen i Kristus Jesus, skulle forfølges“. Herren ønsker at have et prøvet Folk, et Folk, som har vist sin Standhaftighed i hans Sag. Det er gennem Prøver, at vi lutres og styrkes og lære at være hdmgye og lytte til Herrens Formaninger.

De Sidste-Dages Hellige have gennemgaaet megen Forsølgelse og lidt Savn og Nød paa Grund af deres Medmenneskers Had og Ondskab, men i Reglen have de vist sig trofaste under disse Omstændigheder. De have været hdmgye for Herren, og han har givet dem Styrke til at bære Blyden. Yderst faa ere faldne fra Troen foruvedelst Prøver af denne Slags.

Men der er andre Prøver og andre Fristelser, der have vist sig langt mere farlige for de Sidste-Dages Hellige og have bidraget til, at Mange ere bukkede under derfor og have vendt sig bort fra Sandheden. Rigdom og timelige Betsignelser lede ofte Mange bort fra Evangeliet, ved at de sætte deres Lid til de jordiske Ting og forglemme Frelserens Formaning: „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle og alle disse Ting tillægges Eder.“

Stolthed, Stivind og Misundelse ere Aarsager, som drage Menneskene bort fra Gud og hans Rige. Der har været Søfsende, som havde modtaget Bidnesblyd om Evangeliets Sandhed og havde set Guds Kraft tilkjendegivet

gjennem hans Tjenere, men som desnagtet paa Grund af formentlig Forurettelse hellere vilde forspilde deres Sjæls Frelse end vise Udydighed og Ydmyghed for Herren.

Paa denne Maade virker vor Saligheds Fjende med størst Fremgang. Han indhuller os i et Ligegyldigheds-Flor og faar os til at forglemme vore Pligter eller til at anse deres Udførelse som værende af mindre Betydning. Lidt efter lidt drages vi bort fra Pligtens Sti, og Lyset, som er tændt i vore Hjærter, begynder at udslukkes; Mørket begynder at herske; Ydmygheden viger for Stoltheden; vore onde Tilbøjeligheder faa Overmagten, og vi svæve i stor Fare for at miste Troen, falde i Overtrædelse og forspilde vor Arvelod i Gud, vor Faders Rige.

Denne Fare ere vi Alle ndsatte for, og vi burde være os den bevidst, for at den ikke som en snigende Farsot skal vinde Indpas hos os uden vort Vidende. Jesus sagde til sine Disciple i Gethsemane Have: „Vaager og beder, at I ikke skulle falde i Fristelse; Manden er vel redbon, men Kjødet er skrøbeligt.“ Disse Ord passe for hans Disciple og Hellige ligejaa meget nu som fordum. Kun ved at opfylde vore Pligter i Oprigtighed, erindre vore Bønner og holde os rene og ydmyge for Herren ville vi være i Stand til at nyde den Hellig-Aands Gave, og uden dens Bistand ville vi ikke kunne overvinde Verden og dens Fristelser og Laster. De Sidste-Dages Helliges Styrke bestaar i deres Ydmyghed. Naar de ere ydmyge, ere de enige, og Kjærlighedens Baand sammenbinder dem.

Vi have sluttet en hellig Pagt med Herren, og selv om Vejen ofte er trang og Byrden tung, bør vi ikke blive mismodige og trætte eller vige af Vejen. Der siges i Salmen:

„Men I, som nu Haanden
Paa Bloven har lagt,
O, vender ej Eder
Tilbage forjagt.
Vil Kronen I vinde,
Saa stadigt i Minde
At vaage og bede
Ved Dag og ved Nat,
Taalmodig at vandre
Blandt Torne og Krat.“

Vi vide, at vi have annammet Sandheden, at vi tjene den levende Gud, og at hans Belønning er sikker, dersom vi ere trofaste indtil Enden. Lad da Intet drage os bort fra Livsens Sti og ingen Forjælgelse være for stor for Herrens Sag. Jesus sagde: „Hvo, som ikke tager sit Kors og følger mig, er mig ikke værd“; men han sagde ligeledes: „Der er Ingen, som har forladt Hus eller Brødre eller Søstre eller Fader eller Moder eller Hustru eller Børn eller Ager for min og Evangeliets Skyld,

der jo skal faa hundrede Fold igjen, nu i denne Tid Huse og Brødre og Søstre og Mødre og Børn og Ager med Forfølgelser, og i den tilkommende Verden et evigt Liv.“

Hvilket sørgeligt Syn er det ikke at se en Broder eller Søster, som har

været trofast i mange Aar gjennem Prøver og Trængsler og har baaret Byrden i Dagens Hæde, tilsidst blive træt og af Mangel paa Tro eller paa Grund af Haardnakethed eller Overtrædelse vende sig bort fra Herrens Sag og forspilde sin Sjæls Frelse.

Gid vi aldrig maatte komme i en saadan Tilstand! Lad os bede Herren om at skjænke os Tro og Ydmuighed, at vi maa være standhaftige i den Pagt, vi have sluttet med ham, overvinde vore Svagheder og tilsidst werde værdige til at opnaa en fuldkommen Frelse i hans Rige.

Ankomst.

Følgende Missionærer antom fra Zion den 29. Marts:

Peter S. Madsen fra Manti, Sven W. Hall fra Logan, Utah, og Julius S. Hansen fra Lago, Idaho.

Vi byde disse Brødre hjerteligt velkomne.

Afsløsning.

Ældste Enoch Jørgensen løses fra at præsidere over Kjøbenhavns Konference.

Ældste D. R. Brown løses fra at præsidere over Kristiania Konference, og Ældsterne Charles A. Thompson og Peter Olsen løses fra at arbejde i samme Konference.

Ældste A. A. Biørn løses fra at præsidere over Aarhus Konference, og Ældste P. P. Siggaard løses fra at arbejde i samme Konference.

Ældste Anton P. Peterson løses fra at præsidere over Stockholms Konference, og Ældste George A. Sanders løses fra at arbejde i samme Konference.

Ældste Thomas Halversen løses fra at arbejde i Staaene Konference.

Ældste Peter Christensen løses fra at arbejde i Aalborgs Konference.

Ældste August C. Rose løses fra at arbejde i Gøteborgs Konference.

Ældste Niels Jversen løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference paa Grund af Sygdom.

Alle med Tilladelse til at rejse hjem til Zion den 21. April. Disse Brødre have udført en god Mission, og vi ønske dem en lykkelig Hjemrejse og Guds Betsignelser i Fremtiden.

Beskikkelse.

Ældste C. W. Peterson bestikkes til at præsidere over Kristiania Konference.

Ældste Nels Jensen bestikkes til at præsidere over Kjøbenhavns Konference.

Ældste S. P. Nielsen bestikkes til at præsidere over Aarhus Konference.

Ældsterne Peter S. Madsen og Julius S. Hansen bestikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Ældste Swen W. Hall bestikkes til at arbejde i Skaane Konference.

Afslutning og Beskikkelse.

Ældste Peter J. Sandberg løses fra at arbejde i Skaane Konference og bestikkes til at præsidere over Stockholms Konference.

Ældste Charles M. Olson løses fra at arbejde i Gøteborgs Konference og bestikkes til at arbejde i Skaane Konference.

C. H. Lund,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Fra „Nøglen til Theologien“.

XV. Kapitel.

Opstandelsen — dens Tider og Grader.

Der er tre almindelige Opstandelser aabenbarede for Menneskene paa Jorden. En af disse har fundet Sted, de andre to tilhøre endnu i Fremtiden.

Den første almindelige Opstandelse fandt Sted, da Kristus opstod, og indbefattede de Hellige og Profeterne i begge Verdensdele fra Adam til Johannes den Døber, eller med andre Ord Alle, som vare dode i Kristo før hans Opstandelse.

Den anden Opstandelse vil finde Sted nogle Aar ind i Fremtiden og vil blive umiddelbart efterfulgt af Frelserens anden Tilkommelse, da han vil komme i Magt og stor Herlighed med alle sine Hellige og Engle. Denne Opstandelse vil omfatte de Forrige-Dages- og de Sidste-Dages Hellige — alle dem, som have aannammet Evangeliet siden den første Opstandelse.

Den tredie og sidste Opstandelse vil finde Sted over et Tusind Aar derefter og vil indbefatte hele Menneskeslægten,

som endnu ikke har taget Del i de tidligere Opstandelser.

Efter at Menneskene ere opstandne fra de Døde, ville de blive domte efter deres Gjerninger og henviste til en Sfære, som er i nøjagtig Overensstemmelse med deres tidligere Handlinger og de Forberedelser og Egenstaber, som de besidde.

De, som forlode Jorden i den forbigangne Opstandelse, steg med den opstandne Jesus til hans Faders herlige Boliger eller til et planetisk System, der allerede var gjenløst og herliggjort. Marsjagen til dette er tydelig. Jorden var endnu i dens forkrænkkelige Tilstand og Synd og Død undergivet, og det var nødvendigt, at den skulde vedblive i denne Tilstand, indtil Forløsningens fulde Tid kommer; den var derfor aldeles uskiftet til Beboelse for det opstandne, udødelige Menneske.

Men i den Opstandelse, som nu nærmer sig, og som staar i Forbindelse

med Jesu Kristi herlige Tilkommelse, vil Jorden gjenneaa en Forvandling med Hensyn til dens fysiske Egenstaber, Klima, Jordbund, Produkter, samt i politisk, moralsk og aandelig Henseende. Dens Bjerge ville blive sænkede og dens Dale ophøjede, medens de brændende Ørkener og jrosne Palaregne ville blive gjenløste og vorde tempererede og frugtbare. Regjeringslist og Præsteligt, Tyranni, Undertrykkelse og Afgudsdyrkelse ville være tilende; Mørke og Ubidenhed ville forsvinde; Krig vil ophøre, og Synd, Sorg og Død ville vige for Fred, Sandhed og Retfærdighed.

Af denne Aarsag og for at opfylde visse Forjættelser, givne til Fædrene, ville de Forrige-Dages- og de Sidste-Dages Hellige, som ere meddelagtige i disse to Opstandelser eller ere forklarede, da modtage en Arv paa Jorden, som de skulle nyde i et Tusinde Aar.

Hedningenerationerne ville da ogsaa blive forløste og ophøjede til at nyde det Privilegium at tjene den Højestes Hellige. Men de Hellige skulle eje Jorden og dens Skatte og skulle være dens Konger, Fyrster og Dommere.

Efter som Menneskenes Børn formere sig i disse Fredens Tider, vil et viist og omhyggeligt Agerbrugs System blive udbredt over hele Jorden, og den vil med Tiden overalt blive som Edens Have; Livsens Træer ville blive dyrkede og deres Frugter nydte. Videnskab og Kunst ville trives og gjøre store Fremskridt. Musik og Sang ville blive dyrkede i højere Grad, end Menneskene før have kjendt, og Menneskenes Røst vil hæve sig i Pris og Takkefang til Gud.

Geografisk Kundskab, Historie, Astro-nomi, Mathematik og Navigation ville udvikles og udbredes blandt Menneskené. Samsærdjels- og Kommunikations-Midler ville blive bragte til den højeste Grad

af Fuldkommenhed. Saaledes ville alle Nationer sammenføjes med Broderstabets Baand. Et universalt Theokrati vil forene alle politiske Partier. En Konge vil regjere. En hellig Stad vil være Hovedstaden. Et Tempel vil være Gudsdyrkelsens Centrum. Der vil med andre Ord være en Herre, en Tro, en Daad og en Aand.

Mineralogi vil ogsaa blive langt videre udviklet og dens Kundskab almindeligt udbredt. Jordens skjulte Skatte ville frembringes, og Guld, Sølv og de mest kostbare og skjønne Stene skulle pryde Menneskenes Boliger, deres Redskaber og Møbler.

Naar Jorden og Menneskene saaledes ere forløste og ophøjede, ville de dog endnu ikke have naaet det celestiale Fuldkommenheds-Maal, men deres Tilstand i det Tusindaars-Rige er en midlertidig og endnu fremadstridende Stilling, forberedende dem for den celestiale Herlighed. Alle Organer og Dele af det celestiale Væsen maa omgives af, indles med og levendegjøres ved denne hellige Substans, som er renere, mere intelligent, ædel og virksomt samt oplydt af et større Lys og en større Livskraft end nogen anden Substans i Universet. Ethvert Organ maa forvandles og blive aspasset til fuldkommen Brug og Nytte for det celestiale Væsen.

Naar Menneskene saaledes ere beredte til at nyde de højere Betsignelser af Liv og Kjærlighed, ville de besidde Midler til at glæde og tilfredsstille Syn, Hørelse, Smag osv., og besidde og nyde de evige Elementers Rigdomme. Jordens Paladser, Stæder, haver, Vin-gaarde og Frugter, dens Guld, Sølv og Edelstene, Dyrene og alle nødvendige Gjenstande ere skabte til deres Nydelse og Nytte. Deres ere ogsaa Troner, Herredomme, Magt, Majestæt og en evig Forøgelse af Rigdomme, Ære,

Udødelighed og evigt Liv. Mennesket er med andre Ord en Guds Son. Alle Ting ere hans, og han tilhører Kristus, og Kristus tilhører Gud.

Saaledes vil Millenniet blive, og saaledes er det celestiale Menneske i sin Fremadstriden mod Fuldkommenhedens Maal.

Foruden den højeste celestiale Herlighed er der i Opstandelsen og Menneskenes endelige Belønning mange forskellige Grader og Sfarer, aftsædede til enhver Omstændighed, Tilstand, Grader af Fremstridt, Kundskab, Ansvarlighed og Opførsel.

Menneskenes endelige Tilstand kan, skjønt varierende i mange forskellige Grader, aftsædede efter deres Fortjenester og tilmaalt dem i fuldstændig Retfærdighed og Naade, inddeles i tre Hoveddele eller væsentlige Sfarer:

Første. Den Celestiale eller mindste

Opførsel, hvorpaa Firmamentets Stjerner ere typiske.

Anden. Den Terrestriale eller mellemste Herlighed, som lignes ved Maanen.

Tredie. Den Celestiale eller tredie og højeste Himmel, som sammenlignes med Solens Glans.

Den Forberedelse og de Gjæringer, som forberede og berettigede Menneskene til disse forskellige Sfarer af Belønning, er det af den højeste Vigtighed for os at kjende, og de burde være Gjenstand for Menneskenes dybeste Opmærksomhed.

Disse forskellige Riger og Grader og deres forholdsvise Dyktighed, samt hvilken Karakter Menneskene maa besidde for at kunne opnaa dem, blev aabenbaret paa den herligste og mest tydelige Maade for vor store Profet, ved hvem Gud grundlagde sin Kirke i de sidste Dage. (Se Værdommens og Paktens Bog Side 235.)

Konferencemøde i Kjøbenhavn.

Konferencen tog sin Begyndelse
Lørdag den 2. April 1898,
Aften Kl. 8,

med Afhængelse af Salmen Nr. 132: „Fader vor i Himlen.“ Bøn opsendtes af Ældste Peter Mogenen, hvorefter Salmen Nr. 104: „Nu Frnd mit Hjerte finder“ blev afungen.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: C. N. Lund, Præsident over den skandinaviske Mission, Enoch Jørgensen, Præsident for Kjøbenhavns Konference, George Christensen, G. A. Brandt, Peter Mogenen, Nels Jensen, Hyrum Olsen, Joseph Jensen, George A. Christensen, Andrew B. Jensen, Hans C. Hansen, George D. Hansen, Jens N. Hansen, C. S. Sørensen,

Charles Jensen, James F. Jørgensen, Gideon E. Olsen, C. T. Nielsen, Peter H. Madsen, N. S. Christoffersen og Julius H. Hansen, samt Konferencespræsident P. G. Hansson fra Staane Konference og Axel Jørgensen, lokal Ældste, som virker i Kjøbenhavn.

Præsident Jørgensen bød Forsamlingen Velkommen samt foreslog Ældste Christen Larsen til Konferencens Skriver, hvilket Forslag blev enstemmigt vedtaget.

Grensforstanderne afgave derefter Rapporter over Tilstanden i de forskellige Grene som følger:

G. A. Christensen, Sydvest-Sjællands Gren; C. S. Sørensen, Nordvest-Sjællands Gren; N. S. Christoffersen, Sydøst-Sjællands Gren; C. T. Nielsen,

Lolland og Falsters Gren; James F. Fverfen, Bornholms Gren; Hans C. Hansen, Nordøst-Sjællands Gren; Peter Mogensén, Kjøbenhavns Gren.

Det fremgik af Rapporterne, at et særdeles godt Arbejde var udført i de forløbne seks Maanedes, og der er de bedste Udsigter for Evangeliets Fremme i denne Konference.

Koret sang til Afveksling Salmen Nr. 2: „Fryd Dig, o Jord“.

Ældste George Christensen udtalte sin Glæde over de gode Rapporter, der vare afgivne, samt over den Fremgang, som Missiønerne havde gjort i Sproget. Han talte om Johannes den Døber og hans Missiøner som Frelserens Forløber og forklarede de første Principper af Evangeliet — Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse for den Helliglands Gave. Taleren sluttede med at bære sit Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet som gjengivet til Jorden i disse sidste Dage.

Mødet sluttede med Afhængelse af en Korsang: „Herlig er Zion“ og Taksigelse af Ældste Niels Jensen.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet begyndte med Afhængelse af Salmen Nr. 1: „Morgenrødens Straaler bryde“ og Bøn af Ældste George Christensen. Salmen Nr. 85: „Zions Kæmper rusted' ere“ blev derefter afsungen.

Præsident Lund bød de For samlede Velkommen og ønskede, at Guds Mand maatte være raadende i Møderne paa denne Dag.

Ældsterne Jens N. Hansen og Charles Jensen bære Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og udtalte deres Glæde over at være Budbærere af dette herlige Budskab til Menneskenes Børn.

Ældste Niels Fverfen omtalte nogle af sine Erfaringer i de tidligere Dage i Utah og bevidnede, at de Mænd, som

lede Kirken i disse Dage, ere kaldede af Gud som Profeter og Apostle til at forvalte hans Embeder og styre hans Rige paa Jorden.

Ældste G. A. Brandt glædede sig i sit Arbejde i Missiønerens Tjeneste og jagde, at vi ere udsendte som Disciplene i Jesu Dage; vi have modtaget Evangeliet for Jntet, og vi tilbyde det til Andre for Jntet.

Til Afveksling sang Koret en engelst Sang.

Ældsterne Hyrum Olsen, Agel Førgensen og Joseph Jensen omtalte deres Erfaringer i Missiønerarbejdet og den Glæde, som en hdmtyg Herrens Tjener nyder ved at virke for Herrens Sag. De bære Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Broder P. Jøppejen fra Ddenje talte om Ægtheden af de Værdomme, som blive forkyndte af de Sidste-Dages Hellige, og bære et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og frelsende Kraft.

Præsident Førgensen oplæste derpaa følgende samlede Rapport om Konferencen:

Der findes 7 Grene i Konferencen, hvori 3 Højpræster, 16 Halofjerds og 1 Ældste have virket som Missiønerer. Det lokale Præstedømme bestaar af 36 Ældster, 14 Præster, 22 Lærere og 6 Diaconer. Medlemmernes Antal er 401 og Børn under 8 Aar 92. Total: 571. 51 Personer ere døbte siden sidste Konference, 16 Børn velsignede, 2 emigreerede, 2 døde og 4 udelukkede. 96 Medlemmer betale Tiende, og 163 abonnere paa „Skandinaviens Stjerne“, som tillige holdes af 35 Fremmede. Der findes 2 Søndagskoler, 1 Unge Mænds og Unge Kvinders Forening, 2 Kvindelege Hjelpeforeninger og 3 Engellklasser. Missiønererne have besøgt 6,643 Fremmedes Huse, haft 3,463 evangeliste

Samtaler, uddelt 7,221 Skrifter og 274 Bøger samt afholdt 276 Møder.

Ældste Nels Jensen udtalte sin Tilfredshed over at være en Budbærer af Sandheden, omendstjont han paa mange Steder havde mødt Modstand. De Oprigtige ville dog for eller senere anerkende Sandheden. Folkets Haan og Spot og Bantro kunde ikke gjøre Frelseren til en Bedrager; ej heller vil det nu være i Stand til at standje Herrens Vært.

Ældste George D. Hansen havde lært meget i den korte Tid, han havde været paa Mission, og kunde nu skjelne og fatte som aldrig før Forskjellen mellem Sandheden og Bildfarelse.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 29: „Se, Guds Rige nu frembryder“, og Taksigelse af Ældste Christen Larsen.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 197: „Er Gud for mig, da træde“ og Bon af Ældste Jørgen Petersen, hvorefter Salmen Nr. 182: „Den Sér, den Sér“ blev afjunget.

Den hellige Nadver blev administreret af Ældsterne Jørgen Petersen og Axel Jørgensen, medens Salmen Nr. 260: „Du Dødens Overvinder“ blev afjunget.

Præsident Lund foreslog derpaa til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner først Kirkens almindelige og derpaa følgende Autoriteter:

Rulon S. Wells som Præsident over den europæiske Mission med Joseph W. Mc. Murrin som første og E. F. Barry som anden Raadgiver.

C. N. Lund som Præsident over den skandinaviske Mission.

George Christensen og G. A. Brandt som Medhjælpere i Redaktionsarbejdet.

Præsident Jørgensen lostes fra at præsidere over Kjøbenhavns Konference

med Tilladelse til at rejse hjem til Zion den 21. April. Præsident Lund udtalte sin Anerkjendelse af det gode Arbejde, som Præsident Jørgensen havde udført i denne Konference, og foreslog derpaa Ældste Nels Jensen som Præsident over Kjøbenhavns Konference.

Præsident Jensen takkede sine Søskende for den Tillid, som de havde udvist imod ham. Han foreslog derpaa Følgende:

Peter Mogenen som Forstander for Kjøbenhavns Gren med Hyrum Olsen, Joseph Jensen og Axel Jørgensen som Medhjælpere.

George A. Christensen som Forstander for Sydvest-Sjællands Gren med Hans C. Hansen som Medhjælper.

George D. Hansen som Forstander for Nordost-Sjællands Gren med Jens N. Hansen som Medhjælper.

C. S. Sørensen som Forstander for Nordvest-Sjællands Gren med Charles Jensen som Medhjælper.

James F. Jørgensen som Forstander for Bornholms Gren med Gideon E. Olsen og Andrew B. Jensen som Medhjælpere.

C. T. Nielsen som Forstander for Dolland og Falksters Gren med Peter H. Madsen som Medhjælper.

N. S. Christofferen som Forstander for Sydøst-Sjællands Gren med Julius H. Hansen som Medhjælper.

Alle Forslagene vedtoges enstemmigt.

Præsident Enoch Jørgensen talte om, hvorledes de Hellige ere sammendundne ved Kjærlighedens Baand. Han opmuntrede sine Søskende til at være tilfredse og trofaste hver i sin Stilling; da vil Alt være vel og Herrens Betsignelse sikkerligen følge. Han takkede de Hellige for den Godhed, de havde udvist imod ham, og bad Herren vel for dem.

Præsident P. G. Hansen fra Malmø

ſagde, at ingen jordſke Slægtskabsbaand kunde jammenbinde Menneſkene ſaaledes ſom Evangeliet. Han fortalte, hvorledes han var kommen til Kundſkab om Sandheden, og bar ſit Vidnesbyrd om, at Evangeliet, ſom vi have annammet, ikke er kommet fra noget Menneſte, men er gjengivet af Iſraels Gud i diſe ſidſte Dage.

Mødet sluttedes med Afſyngelse af Korſangen: „Mit kjære Hjem“, og Takſigelse af ſeldſte Peter H. Madſen.

Søndag Aften Kl. 6.

Mødet aabnedes med Afſyngelse af Salmen Nr. 234: „Jeg ved, paa hvem jeg bygger“. Vn opjendtes af ſeldſte J. J. H. Otte, hvorefter Salmen Nr. 266: „Fra Himlens høje Hvalv“ blev afſungen.

Præſident Lund udtalte ſin Glæde over den gode Aand, ſom havde gjort ſig gjældende i Konferencen, og de gode Ord og den dejlige Sang, ſom vi havde lyttet til. Han ſagde, at vi ſom et Folk tro, at der er kun en Vej til Salighed. Jeſus ſagde: „Jeg er Vejen, Sandheden og Livet, og Ingen kan komme til Faderen uden ved mig.“ Frelſeren var ſendt for at lære Menneſkene, hvorledes de kunde komme tilbage til Gud, og han viſte dem kun en Vej. Han ſagde, at de ſkulde tro paa Gud, omvende ſig fra deres Synder og blive døbt i Vand til Syndernes Forladelse. Han organiserede ſin Kirke paa Jorden i dens Fylde og var ſelv dens Overhoved. Efter Kriſti Bortgang paatog Menneſkene ſig den Rettighed at danne

forſkjellige Kirker og Samfund og adſtille ſig fra hverandre; dog Apoſtelen Paulus ſiger, at Kriſtus kan ikke deles. Diſe forſkjellige Samfund have alle en Del Sandhed, men kun Jeſu Kriſti ſande Kirke indbefatter al Sandhed. Taleren udpegede, hvorledes den, ſom oprigtigt jøger efter Kriſti Kirke, kan finde og kjende den, og bar ſit Vidnesbyrd om, at Gud har gjengivet Evangeliet i dets Renhed og Fylde i diſe de ſidſte Dage.

Til Afvekſling ſang Koret: „Herren har talet paany“.

ſeldſte George Chriſtensen omtalte Evangeliets første Principper og paa-pegede Nødvendigheden af, at Tro ledſages af Gjerninger. Jeſus ſagde: „Derſom I elſke mig, holde I mine Bud,“ og Apoſtelen Jakob ſiger: „Tro uden Gjerninger er død.“ Taleren opmuntrede til Trofaſthed i at tjene Herren.

ſeldſte Peter Mogenſen bar ſit Vidnesbyrd om Sandheden af de Lærdomme, ſom vare fremſatte i denne Konference, og ſagde, at de, ſom forkaſtede dem, ſkulde ſtaa til Anſvar derfor paa en kommende Dag.

Konferencen sluttede med Afſyngelse af Salmen Nr. 201: „O min Fader, Du ſom tronet“, og Takſigelse af ſeldſte G. A. Brandt.

Om Mandagen den 4. afholdtes et Præſtedoms møde til Opmuntring og Underviſning for Miſſionærene.

Chriſten Larsen,
Striber.

Indhold.

Filoſofien af Evangeliet	113	Afloſning	122
Konferencemøde i Aalborg	117	Beſtikkelse	122
Konferencemødet i Aarhus	117	Afloſning og Beſtikkelse	123
Red. Bem.:		Fra „Nøglen til Theologien“	123
Standhaftighed i Troen	120	Konferencemøde i Kjøbenhavn	125
Antomft	122		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. N. Lund**, Sankt Pauls Gade 14, 1ſte Sal.